

Роботи учасників майстерні творчого письма

Оксана Шуневич. МІЙ СХОВОК.....	2
Яна Полегенько. ЗАТИШНО.....	3
Ліна Шевченко. ДОНЕЧКА.....	4
Наталія Задорожня. ВІЛЬНА.....	5
Алла Синиця. УКРАЇНА.....	6
Тетяна Яковлева. СИЛА.....	7
Ірина Жеміоніс. УСАМІТНЕННЯ.....	8
Алла Мейта. СИЛА.....	9
Катерина Тимошенко. САМІСТЬ.....	10

Оксана Шуневич. **МІЙ СХОВОК**

Мій сховок від початку – мамине тепле лоно.

І це про безпеку і затишок.

Мій сховок – мій світлий дім, моя фортеця.

І це про тепло і підтримку.

Мій сховок – маленький сільський будиночок на краю світу, де чути шепотіння зірок.

І це про повернення і вдячність.

Мій сховок – сімейні фотографії в тривожній валізі.

І це про пам'ять і продовження.

Мій сховок – татовий потертий молитовничок.

І це про віру і вдячність.

Мій сховок – мої думки.

І це про мене.

Яна Полегенько. ЗАТИШНО

Моя найрідніша. Моя ненька. Нарешті ми змогли з моїм коханим приїхати туди, де відчуваєш себе, як вдома. В матусі завжди так смачно пахне. Тут тебе завжди чекають. В мамі спиться так добре, ніби знову тобі, як в дитинстві, перед сном знову колискову. Ось я ніби чую, як мама тихенько співає. Але ти вже доросла. З тобою поруч твій коханий, твоя опора. І твоя рідна ненька спокійна, бо ти обрала найкращого.

Затишно, добре і по особливому тепло. Хочу пам'ятати найцінніші моменти.

Ліна Шевченко. ДОНЕЧКА

Ми не зовсім з тобою схожі. Ти – татова друга краплинка. Ми різні за характером, духом, норовом, але прагнемо одного і в одному бачимо сенс життя...

У твоїх словах стільки мудрості, хоч для мене ти завжди дитина. Ти реаліст і прагматик, маєш здатність на шосте чуття. Ти – моя юна бунтарка, хоча донедавна була мрійливою принцесою...

Ти наскрізь бачиш фальш, тебе навіть навчати не треба.

Одне прошу: на ті самі граблі не наступай, бережи себе! Коли щось не так, то в тебе є мама і тато: допоможемо, розрулимо, та спершу «дамо» нагоняй.

Ти – наша донечка! Хоч рідко, та все ж до нас горнешся... Батьків не замініть ні гаджет, ні друзі, ні кохані... Пам'ятай про це.

Наталія Задорожня. ВІЛЬНА

Одного разу, коли тільки запалювався новий день, побачивши високо в небі зорю, чомусь згадалося безтурботне дитинство.

Я – маленька пташка, що весело виспіває теплого весняного дня. Наді мною стріха старенької хати, а там вирує життя: купа гніздечок, які несуть радість усім навколо.

День сонячний, теплий. Я мрію про майбутнє, але тоді воно ще недосяжне. Босими ніжками ступаю обережно на м'яку рівну стежку, уявляю місячну доріжку – і так мені добре.

Алла Синиця. **УКРАЇНА**

Дім, який потопає у весняному цвітінні садка... Під вікном кетяги калини, які не зрізали батьки з осені (залишили пташкам на зиму), пахощі маминих улюблених півоній, бабусин любисток, яким вона ополіскувала волосся своїм онучкам після миття, пшеничний лан, що розкинувся неподалік... Це і є моя Україна, моя батьківщина, моє дитинство.

Те дитинство манить родинними святами, матусиною ніжністю, бабусиними смаколиками і помаранчевою сукнею, покладеною татом під ялинку в новорічну ніч.

Яка ж то була втіха: риболовля з братами на березі озера, гульки з подружками аж до смеркання (з перервою на обід у бабусі, а не в мами, бо перша легко відпускала на волю знову), перегони на велику і МИР ...

Тетяна Яковлева. СИЛА

Сила для мене – це не тільки і не стільки фізична сила, скільки, в першу чергу, сила духовна, моральна, внутрішня сила. Якщо вона є у людині, ми її одразу відчуваємо. Чи то спокійний впевнений голос, чи чіткі зрозумілі реакції або добра мудра підтримка і розуміння. Поряд з духовно сильною людиною ти відчуваєш себе у безпеці. До того ж внутрішня, духовна сила дає змогу пережити будь-які випробування, у тому числі, й фізичні.

Прикладом можуть слугувати численні історії з окупації та полону, коли наші люди, звичайні українці, витримували жорстокі знущання тільки завдяки своїй внутрішній силі, стійкості, переконанню у своїй правоті і невідворотності Перемоги.

Підсумовуючи, можна впевнено стверджувати, що внутрішня сила допомагає нам у вирішенні будь-яких, навіть, дуже серйозних проблем.

Ірина Жеміоніс. УСАМІТНЕННЯ

Усамітнення. Інколи його щосили прагне душа. Особливо, коли на нього – на усамітнення – геть немає часу, чи це просто фізично неможливо у певних обставинах. І перше, і друге – на жаль, риси сучасного світу. Усамітнення, таке потрібне для життєдайного спокою, стає сьогодні справжньою проблемою. А його жадаєш спраглим серцем – для неспішного міркування, для усвідомлення важливих речей, які часто відкладаються на потім. Для щирого каяття чи співчуття – без сторонніх очей. Для натхнення, окрилення, стану піднесеності, творчості – без обмежень, нав'язливих порад чи цензурування. Для поринання у незбагнений світ краси – в усіх її проявах – яку часто у нас відбирає дійсність, дуже часто зовсім некрасива, якщо не сказати влучніше. Для сліз, твоїх особистих, які тільки для себе, не для інших, щоб омити душу і мозок –наодинці, щоб ніхто не заважав. Для відчуття своєї неповторності – у слабкості чи силі. Для відчуття свободи, яку по-справжньому смакуєш наодинці. Для чергового осмислення і прийняття свого нового я. Хочу усамітнення.

Алла Мейта. СИЛА

Моя сила - це сплав часу, що скуйовджено і з вибриками несеться, і результату, що вдається читати між рядками буденного й важливого. Іноді її відчуваєш у маленькій кав'ярні, де набираєшся радістю, тишею і дивом відчути себе у дрібницях життя. В якийсь момент вона розростається вогнем нестримності вкладатися в обов'язково щось ваговите і значиме, і тоді шукаєш оту кузню плекання своєї рушійності. Важко зараз виймати силу зі страху, а чи навпаки ти її значиш дзвоном віри у людей, що поруч, що мають дух рухатися вперед у боротьбі.

Мірило сили переставляє енергію від спустошення до наповнення. Отак і рухаємося між майстерками пізнавати і розкорковувати щось таке, що зайвий раз вивищить силу, бо вона і є опорою у "тримати". Вона і є нашому спільному "Як ти?!"

Катерина Тимошенко. САМІСТЬ

У пошуках живильної самості мандрує світами Око. Воно уважно придивляється й бачить, яким крихким є світ довкола, яка лунка тиша дзеленчить багатьма голосами. Та ж як знайти те, що буде саме про тебе й для тебе?

Око підходить до містечка, схованого в горах. Усі будиночки стоять на узвишші біля озера. На краю озера сховався делікатний човник. Око чує, що човник закликає його до мандрівки й вимагає човняра.

Око зважується посісти своє місце в човні. Воно береться за весла й починає свій рух. Води озера чинять супротив: часом вони лагідні й теплі, а інколи – смутні й ворожі. Вітер-хитрун то допомагає в русі човна, то залишає його в сумному безвітрі.

Око веслує та бачить, що не може наснажити рух й нібито стоїть на місці в завислому в середводді човні. Скільки б не силувалося Око, та не в його природі кермувати човном.

Тоді Око полишає весла й підводить погляд у кришталево-сіре небо. Небо всміхається, відповідаючи на погляд. Далі око вбирає в себе вир темної води озера. Глибина озера озивається, ствердно кивнувши поглядові Ока. Так само приймають позір незрушні гори.

І тоді Око розуміє, що воно є небо, й води, й гори, і човен. І тоді Око нарешті вдивляється у свої глибини й віднаходить там самість бути дзеркалом і збирачем світів.